

Regne, salvació, redempció.

El jove anava ben encaminat cap a la salvació, complia el que Jesús li diu que ha de fer i Jesús li pren afecte. Per això li vol evitar de «caure en temptació», la temptació de la riquesa i del poder que dóna.

Li ofereix fer-se pobre, formar part del Regne de Déu, aquí en la terra. El regne de la pau, de l'amor i el servei, que la pobresa propicia quan es viscuda en esperit de llibertat.

Però res de tot això no ho podria obtenir la persona sense que Déu hagués fet el primer pas, un pas que només Déu té poder per fer, només Ell que ho pot tot, només l'Amor infinit en té la capacitat.

La persona creada en el temps i l'espai, per ella mateixa està impossibilitada a participar de l'eternitat del Déu increat i sense temps. L'amor, *Déu que es dóna*, es fa criatura en el temps i en l'espai, fent possible l'impossible, a la humanitat.

Aquest pas fet permet a la persona col·laborar en la seva pròpia salvació a través de l'amor que es dóna, l'amor que serveix, l'amor sorgit del mateix amor diví, instal·lat en el Regne de Déu en la terra.

La riquesa i el poder no impedeixen viure el Regne, però l'entorpeixen fortament, fomentant l'egoisme, l'orgull, la insolidaritat, i l'esclafament de les germanes i dels germans. Tanmateix la salvació no els és negada perquè també han estat redimits.

P. G.